

Нагадайте про мене собі верховинною ватрою...

Ганна Синьоок

Нагадайте про мене собі верховинною ватрою,
Ароматом чорниці, трембітовим тембром ялиці.
Як на річці гірській раптом зіб'ється рафт із фарватеру,
Нагадайте про мене маневром крутим по водиці.

Не іменням, ані псевдонімом вимовним, ні прізвищем –
Лише абрис очей, лиш автентика зору значимі.
Порівнявши відбитки двох доль наших, мовите: "Різні ще..."
Але там на узгір'ї нічному є душі нічийні.

Нагадайте про себе мені соковитістю вечора.
Навіть тут, в далині низовинній, висоти дозрілі.
Є у лоскоті хвиль дріб'язкова дещиця зречення,
А в гірській самотності – тисячна доза похмілля.

Але ні!.. Не тривожте ні пам'яті, ані дистанції...
Хай світи протилежні змикають вуста почергово.
Якщо в час надпотужних програм бути без обсервації,
То на те є причина взаємна і понадвагома.

/Ганна Синьоок, зі зб. "Меседжі кави й каменю"/